

HỒI 35

QUÁI SỰ BÊN SÔNG

Thiều nữ quá sức mỹ miều, vẻ mỹ miều của nàng không thể dùng bút mực để gọi tả, chỉ có thể dùng ý để lĩnh hội. Triển Bạch tuy tâm sáng như gương, lòng không vương chút tà niệm nhưng cũng không khỏi nhìn nàng đến thất thần.

Đôi chân thon thả một co một duỗi tạo nên những đường cong khiến người không dám nhìn thẳng, chiếc eo lưng ong thắt lại, ngực tròn lẳn đầy đặn nhô cao phập phồng theo hơi thở.

Nhìn một lúc, máu nóng trong người Triển Bạch chạy rần rật trong huyết quản như muôn ngàn con ngựa bất kham đang lồng lên. Suýt chút nữa chàng đã không kềm được kêu lên một tiếng chạm vào người thiếu nữ.

Nàng mở bừng mắt nhìn chàng thấy sắc diện chàng không được tự nhiên, nàng vội nói:

- Xem ra nội lực ngươi bị tổn hại khá nhiều, mau tĩnh tâm điều tức để ta dùng chân nguyên bồi hoàn nội nguyên cho ngươi.

Triển Bạch đỏ mặt mắng thầm mình sao lại có ý nghĩ bất chính đối với một thiếu nữ thuần phác như nàng.

Thiếu nữ lập tức đặt hai tay lên vai Triển Bạch, tư thế ngồi không đổi, chỉ thấy hai luồng nhiệt khí chạy vào nội phủ của chàng rồi chậm chậm truyền đi khắp kỳ kinh bát mạch. Triển Bạch cảm thấy toàn thân thư thái các vết thương giảm ngay đau đớn, thậm chí cảm thấy mát mẻ như vừa được uống linh dược.

Bỗng thiếu nữ nhú mày thu ngay chân lực lại, nghiêng tai nghe ngóng, trên gương mặt nàng lập tức nổi dậy một làn sát khí.

Triển Bạch ngẩn người nhìn thiếu nữ không hiểu vì lẽ gì mà sắc diện nàng lại thay đổi nhanh như vậy.

Nhưng ngay sau đó hiểu ra, chàng đã nghe có tiếng áo quần động gió, thiếu nữ đã nhanh như điện xẹt đi.

Triển Bạch còn đang thăm phục thân thủ của nàng thì thấy có bóng người ung dung tiến vào. Chờ khi nhìn rõ người vừa bước vào, chàng không khỏi giật mình.

Lúc đầu chàng cứ ngỡ thiếu nữ quay trở lại, nào ngờ đối phương là một thiếu niên mình mặc nhu phục màu trắng. Đầu xuân trời hãy còn khá lạnh, Triển Bạch đắp trên người chăn bông dày vẫn cảm thấy lạnh, vậy mà gã nho sinh tay phe phẩy ngân phiến (quạt làm bằng bạc) trông rất chướng mắt.

Không chờ Triển Bạch lên tiếng gã nho sinh đã cười nhẹ:

- Huynh đài quả là diễm phúc hơn người, được hồng nhan ma nữ cận kề ôm ấp, xem ra hai người trong ngôi cổ miếu này mà chẳng khác chi ở Dao Đài.

Triển Bạch thấy đối phương vừa mới gặp đã buông lời khá suông sả, nhíu mày nói:

- Các hạ là ai mà...

Thiếu niên nho sinh mỉm cười xếp quạt gõ nhẹ vào lòng bàn tay trái, lạnh nhạt nói:

- Huynh đài không cần biết ta là ai, có điều tại hạ thành thực báo cho huynh đài biết, đừng tưởng nàng là hồng phấn giai nhân mà đó chính là bộ xương khô, nhìn đẹp tựa thiên tiên nhưng lại ác độc hơn rắn rết. Sợ người chưa kịp tỉnh mộng xuân tình thì đã làm oan hồn nơi hoang miếu.

Triển Bạch vốn đã cảm thấy hành tung lai lịch của thiếu nữ có phần quái dị, giờ nghe gã nho sinh nói, không khỏi bán tín bán nghi, nói:

- Các hạ có điều gì chỉ giáo cứ nói thẳng ra cần gì phải dọa tại hạ như vậy?

- Dọa người? Ha ha ha... Người biết nữ ma đầu ấy là ai không? Hồng Phấn khô lâu quỷ diện Kiêu Oa. Chắc người đã nghe đến đại danh của ả rồi?

Triển Bạch nghe như sét nổ ngang trong đầu buột miệng thốt lên:

- Có thật như vậy không?

Thiếu niên nho sinh cười nhẹ:

- Ta theo chân ma đầu từ Đông Hải vào Trung Nguyên lẽ nào còn giả được?

Triển Bạch rùng mình. Hồng phấn khô lâu quỷ diện Kiêu Oa danh chấn giang hồ mấy mươi năm trước, ả người đẹp tựa thiên tiên, nhưng tâm địa còn độc hơn xà, cộng thêm võ công tuyệt thế, tính lại dâm dăng. Phạm thanh niên nam tử diện mạo coi được một chút là ả bắt về phục vụ để thỏa mãn thú tính. Ai không thỏa mãn hoặc chống cự đều bị ả giết hại rất dã man. Còn gặp mỹ nữ ả móc mắt cắt lưỡi, phá hủy dung mạo không chút thương tiếc. Bởi vậy ả xuất đạo không lâu đã làm chấn động cả giang hồ, ả nhắm trúng ai thì hiếm khi kẻ đó thoát được. Bởi vậy trong vòng vài năm đã có vô số mỹ mạo thanh niên nam nữ bị hủy hoại dưới tay ả, trong số đó có không ít đồ đệ của các đại môn phái, và đương nhiên người của làng hắc đạo cũng không phải ít. Thế là võ lâm hắc bạch tập trung mấy tay tuyệt thế cao thủ, bao vây sào huyệt của ả ở Đông Nhạc thái sơn, cuối cùng đám cao thủ hắc bạch cũng đánh được mụ rươi xuống vực.

Nhưng về phía bát đại môn phái cùng lục lâm hắc đạo bị thương vong vô số. Chính vì lẽ đó mà tinh anh các phái bị tổn hại lớn thế mới khiến võ lâm tứ đại hào gia nổi lên xung hùng xưng bá giang hồ.

Từ sau trận chiến nơi Thái sơn năm ấy ai cũng tưởng Hồng Phấn khô lâu Quỷ diện Kiêu Oa đã chết, không ngờ ngày hôm nay lại xuất hiện ở Trung Nguyên và người đầu tiên mà ả tìm đến lại chính là Triển Bạch.

Chàng lúc ở trong tiêu cục đã nghe nói nhiều về nữ ma đầu này, nhưng chàng không thể ngờ được thiếu nữ ngây thơ mỹ mạo như thiên tiên này lại có thể là nữ ma giết người như ngóe mấy mươi năm trước. Từ trong tiềm thức của chàng có một ý nghĩ phản kháng trỗi dậy. Không! Chàng không thể làm được, nữ ma quỷ diện Kiêu Oa không thể có được vẻ ngây thơ trong trắng như thiếu nữ này được. Hơn nữa Quỷ diện Kiêu Oa nếu còn sống giờ đây ít ra phải năm sáu chục tuổi, dù thuật trú xuân của mụ có cao siêu đến mấy cũng không thể giữ được thân hình và dáng vẻ của một thiếu nữ được.

Nghĩ đến đây, chàng hừ lạnh:

- Các hạ nói như vậy, khẩu thiệt vô bằng. Tại hạ sao tin được?

- Hừ! ta biết ngươi sẽ không tin. Nhưng chờ đến khi ngươi có được bằng chứng thì ngươi không còn mạng nữa...

Bỗng có tiếng hừ lạnh, không biết từ bao giờ một quái nhân mặt xanh tóc đỏ đã đứng ở trong miếu.

Bạch y nho sinh tái mặt quay phắt lại. chỉ nghe quái nhân lạnh lùng nói qua kẽ răng:

- Ta biết thế nào cũng là ngươi! Dù ngươi qui kế đa đoan cũng không sao gạt được ta. Có điều ta không hiểu sao ngươi cứ đi theo quấy rối ta như vậy?

Bạch y nho sinh nhân lúc quỷ diện thiếu nữ đang nói, bất thần công một chưởng.

Quỷ diện thiếu nữ khẽ phất tay một cái.

Bùng! Một tiếng, cả tòa cổ miếu chao đảo, ngói rơi loảng xoảng, bụi đất tụ lâu ngày bị kinh phong cuốn bay mù mịt, Triển Bạch nằm ở sau lưng bạch y nho sinh mà vẫn cảm thấy dư kinh bén như đao cứa vào da thịt, chứng tỏ chưởng lực của song phương rất khủng khiếp.

Bỗng nghe thiếu nữ quát lớn:

- Ngươi còn muốn chạy sao?

Tiếp đó lại nghe tiếng kinh phong xé gió vù vù nhưng chỉ đánh trúng bức tường duy nhất còn lại của miếu điện. "ầm!" một tiếng, bức tường đó sụp một mảng lớn. Lại nghe tiếng bạch y nho sinh cười ha hả nói:

- Ta đi đây! Chờ Hải ngoại tam sát tới nơi ngươi sẽ biết tay ta! Ngươi có chạy lên trời ta cũng theo để bắt ngươi!

Dư âm giọng nói còn vang vang thì hai người đã mất hút bên ngoài, thân pháp nhanh đến không tưởng.

Triển Bạch nghĩ thầm, không biết thiếu nữ này có phải là Quỷ diện Kiêu Oa như bạch y nho sinh nói hay không. Nếu lỡ đúng như vậy thì tính mạng mình rất nguy. Lại còn bạch y nho sinh nữa, gã với mình không quen không biết hà cớ gì

lại mạo hiểm đến để cảnh báo? Vừa gặp mặt thiếu nữ gã đã tìm cách thoát thân, xem ra gã không phải là đối thủ của mỹ nhân. Nhưng trước khi đào tẩu gã còn lấy Hải ngoại tam sát để dọa đối phương. Hải ngoại tam sát là ai?

Suy đi nghĩ lại một hồi vẫn không hiểu đầu đuôi ra sao cả, thôi thì nhân lúc đối phương bỏ đi, mình cũng đào tẩu tìm nơi ẩn thân dưỡng thương, sau đó tìm kẻ thù để báo xong gia cừ rồi việc khác sẽ tính sau.

Nghĩ vậy chàng lập tức tung chăn ngồi dậy, thấy các vết thương không còn đau đớn nữa, nhưng chàng chưa kịp mừng thì đã thất kinh. Thì ra trong túc chàng hôn mê, thiếu nữ đã cởi hết quần áo chàng, không còn một mảnh vải nhỏ che thân.

Đèn đã tắt, trăng cũng bị mây che khuất, trong cổ miếu tối đen như mực, Triển Bạch sờ soạng tìm quần áo thì chỉ thấy còn lại một mớ vải vụn. Thì ra lúc băng bó vết thương cho chàng, thiếu nữ đã xé quần áo chàng để băng bó. Nghĩ đến lúc chàng bị nàng lột hết áo quần, bất giác đỏ mặt...

Chàng lại chợt nghĩ tới hai vật bất ly thân là Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật quyền và Vô Tình bích kiếm cũng không thấy đâu. Giờ thì chàng không còn sợ nữa mà chàng giận, chàng không còn có ý định bỏ đi nữa mà ngược lại còn mong mau mau tìm được nàng để đòi lại kiếm và bích kiếm.

Khô nổi quần áo không thể mặc được, làm sao dám chường mặt ra nhìn thiên hạ?

Nghĩ tới nghĩ lui chàng mới lấy chiếc chăn quấn lên người dùng vải rách nối lại buộc tạm lên người. Dù không ra hình dạng gì nhưng cũng còn khá hơn là không mặc gì cả:

Chuẩn bị Ôn thỏa xong chàng bước ra khỏi miếu nhắm hướng qui diện thiếu nữ đuổi theo bạch y nho sinh thẳng tiến.

Chàng vốn không biết ngôi cổ miếu nằm ở địa phương nào, nên cứ nhắm hướng đi bừa, đi một hồi mấy dặm vẫn không thấy bóng dáng hai người đâu, chỉ thấy trước mặt là con sông lớn.

Triển Bạch biết mình đã đi sai hướng vừa định quay lại bỗng nghe từ trong đám lau sậy cạnh bờ sông có tiếng động. Tiếng bước chân nghe ra không phải một người mà khá đông.

Triển Bạch nép mình vào một góc cây, từ trong đám lau sậy bắt đầu hiện ra một hàng người, hơn nữa mỗi người còn vác trên vai một vật hình thù như chiếc rương.

Đoàn người ra đến bờ sông lần lượt đặt chiếc rương trên vai xuống, lúc này Triển Bạch mới nhìn rõ những người vác rương đều là những kinh trang đại hán, trong đoàn người có lẫn hơn chục tên vệ sĩ mặc giáp trụ ánh vàng rõ rõ,

xem rất quen, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu, bọn này chính là vệ sĩ của Kim phủ. Nhưng đang đêm chúng khiêng nhiều hòm xiềng như vậy ra bờ sông để làm gì?

Xảy nghe một tên đại hán lau mồ hôi trán cẩn thận:

- Chẳng biết chủ nhân của chúng ta làm cái gì nữa. Đang đêm dựng đầu chúng ta dậy bảo phải khiêng những cái rương nặng trĩch ra đây, có dọn nhà thì cũng phải chờ đến sáng chứ!

Một tên khác hạ giọng:

- Tại ngươi không biết đó thôi, đêm hôm kia chủ nhân phát động Thạch Cơ đại trận nhốt hết quần hào, không hiểu sao sáng nay sảy hết không còn một mạng, chủ nhân sợ quần hào trở lại báo cừu, nên mới đem châu báu đi trước một bước, lẽ có bề gì...

- Ôi trời... Nghe nói đã lọt vào Thạch Cơ đại trận thì không có đường ra mà?

- Các ngươi không biết đâu, người phát động Thạch Cơ là Mãnh thiếu gia, chính tai ta nghe lén lão gia mắng Mãnh thiếu gia làm hư hết kế hoạch. Lão gia nổi giận bắt Mãnh thiếu gia nhốt vào trong lao rồi.

- Mãnh thiếu gia đúng là điên rồi!

- Không điên sao hán cả gan tự ý làm càn? Lại còn nhốt cả công tử và tiểu thư nữa!

Cứ như vậy mỗi tên một câu bàn tán xôn xao. Sau cùng có một tên giọng kẻ cả:

- Mà các ngươi biết Mãnh thiếu gia lại sao lại dám làm chuyện động trời đó không?

- Ngươi biết sao?

- Sao lại không, cũng tại tên tiểu tử họ Triển. Mãnh thiếu gia vốn định lớn lên sẽ trở thành rể Kim phủ, nào ngờ tên tiểu tử họ Triển đến phá đám, khiến tiểu thư lạnh nhạt với Mãnh thiếu gia, ngược lại thân mật với tiểu tử kia. Gặp ta, ta cũng không nhịn nổi đừng nói người cao ngạo như Mãnh thiếu gia, không ngờ lần ti kiểm trước lại bị đối phương chặt đứt một cánh tay. Đêm hôm kia lại bị thêm một chương của đối phương chấn thương, bởi vậy Mãnh thiếu gia mới nổi điên định giết chết hết cho hả giận...

Tên đại hán nói đến đây chợt nhìn thấy có ánh đèn từ xa hươ lên mấy lượt như ra ám hiệu. Vội vàng để hai ngón tay vào miệng huýt sáo đáp lại xong đứng lên ra lệnh:

- Chuẩn bị thuyền sắp đến!

Trên mặt sông đã thấy bóng thuyền, hơn chục chiếc ngư thuyền phóng như bay về phía bờ bên này.

Trên chiếc thuyền đi đầu có một chiếc xe lăn, người ngồi trên xe chính là Kim Cửu.

Thuyền cập bến các đại hán trên bờ lập tức vác rương xuống thuyền.

Triển Bạch nhìn thấy Kim Cửu máu đã trào sôi trong huyết quản, không còn nhịn được nữa, phi thân ra quát:

- Lão tặc! Nạp Mạng!

Từ trên không trung chàng đã tung chưởng nhắm Kim Cửu kích tới.

Sự xuất hiện đột ngột của Triển Bạch khiến đám võ sĩ đồng kêu lên kinh hãi nhưng không ai kịp ra tay ngăn lại.

Kim Cửu cũng không ngờ lại bị tập kích như vậy, trong lúc hoảng hốt lão chỉ kịp giơ chưởng chống đỡ...

Bình! Một tiếng chấn động không gian, Triển Bạch bị chưởng lực phản chấn bay ngược lên bờ còn chiếc thuyền chở Kim Cửu cũng trôi ra xa.

Kim Cửu thấy việc làm bí mật của mình bại lộ, vừa giận vừa sợ từ giữa sông quát lớn:

- Bắt tất cả chúng lại, kẻ nào chống cự giết chết không tha!

Bởi bị tập kích bất ngờ lão không biết có bao nhiêu địch nhân nên mới phát lệnh như vậy. Trong khi đó, Triển Bạch thầm hối hận, lẽ ra chàng phải chờ kẻ thù lên bờ rồi mới xuất thủ tấn công.

Lúc này đám võ sĩ trên bờ đều bỏ rương xuống rút binh khí bao vây Triển Bạch lại.